

ἐπαισθητόν διὰ καυματοειδοῦς τινος ὁσμῆς, καὶ ἀηδοῦς πικρᾶς γεύσεως ἐπὶ τῆς γλώσσης· ἐρεθίζει πρὸς τούτοις τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐχὶ σπανίως προξενεῖ πόνους εἰς τοὺς πνεύμονας. Δὲν εἶναι λοιπὸν θαυμαστόν, ὅτι ἐν καιρῷ τοιαύτης ὁμίχλης ἡ θνησιμότης ἐν Λονδίῳ αὐξάνει, οἱ θάνατοι τῶν ἐξ ἁσθματος πασχόντων πολλαπλασιάζονται κατὰ 220 τοῖς ἑκατόν καὶ τῶν ἐκ βρογχίτιδος πασχόντων κατὰ 331 τοῖς ἑκατόν! Μᾶλλον μεμονωμένοι, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐπαισθηταὶ εἶναι αἱ μᾶλλον ἄμεσοι βλάβαι, αἱ προσερχόμεναι ἐκ τῆς ὁμίχλης.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνατρέπονται καὶ κατασυντρίβονται ὑπὸ τὰς τροχιάς τῶν ἐλαυνόντων ὀχημάτων καὶ ἀμαξῶν· διότι, ἂν καὶ ἡ συγκοινωνία ἔνεκα τοῦ πυκνοῦ σκότους σχεδὸν παντελῶς διακόπτεται, ἐν τούτοις ὁμως ἡ διακοπὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ γείνη ἀμέσως καὶ αἰφνιδίως, μόνις ἐπέβη ἡ ὁμίχλη. Ὁ πλοῦς ἐν τῷ Ταμέσει καθίσταται λίαν κινδυνώδης· σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα πολλαπλασιάζονται φρικωδῶς μεθ' ὅλα τὰ πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν διδόμενα ἰδιαιτέρα σημεῖα, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι εἰς ὠρισμένα μέρη τῶν σιδηροτροχιῶν τοποθετοῦσι πυριτοβολάς, αἰτίνες ἐκπυροσκροτοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν, μόνις οἱ τροχαὶ τῆς ἀτμαμάξης διέλθωσιν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τοιουτοτρόπως δηλοῦσιν εἰς τὸν διευθύνοντα τὴν ἀτμαμάξαν μηχανικόν, εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκεται. Καὶ μυρία ἄλλα δυσάρεστα ἐπακολουθήματα συνεπάγεται τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον τῆς ὁμίχλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἴσως θ' ἀπαλλαχθῇ ἐντελῶς

τὸ Λονδίνον, ἂν καὶ τὰ βλαβερώτατα αὐτῆς ἀποτελέσματα θὰ ἡδύναντο ὅπως δήποτε οὐσιωδῶς νὰ ἐξασθενωθῶσιν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς Ἐδουάρδου Β' ἐκαίοντο ἐν Λονδίῳ μόνον ξύλα καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν παρουσιάζοντο ὁμίχλαι τοῦ χειρίστου εἶδους. Ἐπὶ τῆς βασιλείας ὁμως αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ εἰσάγονται ἄνθρακες ἐκ τοῦ Newcastle, καὶ ἀμέσως ἡ ὁμίχλη ἤρχισε νὰ γίνεται πυκνοτέρα καὶ ῥυπαροτέρα, οὕτως ὥστε ἐν ἔτει 1316 ἡ βουλὴ ἠναγκάσθη νὰ ὑποβάλλῃ αἴτησιν εἰς τὸν βασιλέα κατὰ τῆς χρήσεως τῶν ἀνθράκων. Ὁ βασιλεὺς ἀπηγόρευσε τὴν χρῆσιν τῶν ἀνθράκων διὰ διατάγματος, τιμωροῦντος τοὺς παραβάτας μὲ χρηματικὴν ποινὴν καὶ ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως μὲ τὴν κατεδάφισιν τῶν καπνοδοχῶν των. Πόσον μικρὰ ὁμως ἦτο ἡ βλάβη, ἡ προσερχομένη ἐκ τῆς καταναλώσεως τῶν δύο ἢ τριῶν χιλιάδων τόννων ἀνθράκων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πανωλερίαν, ἣν προξενεῖ τὴν σήμερον ἡ ἐτησίᾳ ἐν Λονδίῳ κατανάλωσις 5,000,000 τόννων ἀνθράκων! Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐλήφθησαν μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὅλα τὰ ἀτμόπλοια καὶ τὰ ἐργοστάσια ἐντὸς καὶ πέριξ τοῦ Λονδίνου εἶναι ἠναγκασμένα νὰ καταναλίσκωσι τὸν ἴδιον καπνὸν των. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον χρόνον τὰ μέτρα ταῦτα δὲν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, τὰ ὁλέθρια ἀποτελέσματα τῆς Λονδινεῖς ὁμίχλης δὲν θὰ ἐλαττωθῶσι ποσῶς.

ΔΩΡΑ Δ' ΙΣΤΡΙΑ.

Τῇ 5/17. Νοεμβρίου ἀπέθανεν ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπαύλει ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη Κολτσῶφ Μασσάλσκι, ἡ διαπρεπὴς λογογράφος, ἥτις ὑπὸ τὸ γνωστότατον ψευδώνυμον Δώρα δ' Ἰστρία εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐπιφανεστάτην θέσιν ἐν τῇ νεωτέρᾳ φιλολογίᾳ.

Ἡ Δώρα δ' Ἰστρία εἶχε τὸ γένος ἐξ οἴκου ἡγεμονικοῦ, οὔσα θυγάτηρ τοῦ μεγάλου βάνου Μιχαὴλ Γκίκα καὶ ἀνεψιὰ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Γκίκα, ἐγεννήθη δὲ τῇ 22. Ἰανουαρίου (3. Φεβρουαρίου) 1828 ἐν Βουκορεστίῳ, ἐνθα καὶ διήγαγεν ἡσύχως τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἐπίβλεψιν τοῦ εὐπαιδευτοῦ πατρὸς καὶ τῆς φιλοστόργου μητρός. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1840 ὁ ἥσυχος οὔτος βίος ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ ἔλαβεν ἀπότομον πέρας· πολιτικοὶ κλύδωνες ἠγέρθησαν καὶ ἠνάγκασαν τὸν πατέρα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πατρίδα. Φεύγων συμπαρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ

τὴν θυγατέρα, ἥτις ἦτο μόνις δωδεκαετὲς κοράσιον, καὶ ἤρξατο μετ' αὐτῆς ταραχώδῃ καὶ πολυκύμαντον βίον φυγάδος. Κατ' ἀρχὰς ἐτράπη εἰς Δρέσδην, βραδύτερον δὲ εἰς Βιέννην καὶ Βενετίαν· ἀκολούθως ἐπανεκαμψεν αὖθις εἰς Γερμανίαν καὶ διέτριψεν ἰδίᾳ ἐν Βερολίῳ, ἐνθα ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα προσεῖλκυεν ἤδη τὸν γενικὸν θαυμασμόν διὰ τε τῆς ὀραϊότητος καὶ τῆς εὐφυΐας αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1849 ἡ Ἑλένη Γκίκα συνεζεύχθη εἰς γάμον μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου Κολτσῶφ Μασσάλσκι καὶ διήγαγεν ἔκτοτε ὀλίγα ἔτη ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν Πετρούπολει. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ὑγεία της ἐπασχεν ὡς ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ κλίματος, ἠναγκάσθη ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα τὸ 1855 νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Πετρούπολιν τῇ συναινέσει τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ νὰ μεταβῇ εἰς

